

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2248/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Сава Обрадовић, адвокат из ..., против тужене ВВ са седиштем у ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 392/2019 од 11.02.2019. године, у седници одржаној 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 392/2019 од 11.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 392/2019 од 11.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 735/2017 од 13.09.2018. године, обавезана је тужена да тужиоцима исплати 118.888,79 динара, на име накнаде штете због изосталих плаћања из радног односа њиховом правном претходнику, сада пок. ГГ и то на име регреса за коришћење годишњег одмора за 2014.и 2015.годину и на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 16.10.2014. године до 22.08.2015. године, са затезном каматом на износе наведене у изреци, као и да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.100,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 392/2019 од 11.02.2019. године, одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена ВВ, је преко пуномоћника благовремено изјавила ревизију из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати

ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом указује, а тичу се, у суштини, права запослених на исплату топлог obroка и регреса, услед статусних промена. Наиме, схватање Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом указује изражено је у више одлука Врховног касационог суда.

Запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Ово право запослених произилази из члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са изменама и допунама), док се висина ових трошкова ближе регулише општим актима послодавца. У ситуацији када послодавац ово право запослених не исказе у платној листи запослених, како је прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду, терет доказивања да је запосленима исплаћена накнада ових трошкова, је на послодавцу, у конкретном случају на туженој.

Одговорност ревидента за права и обавезе запослених које су предмет тужбеног захтева, за период након извршених статусних промена, произлази из чињенице да је правни претходник тужилаца са туженом имао закључен уговор о раду до 31.08.2015. године, па је у том периоду тужена и одговорна за права и обавезе запослених.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2., у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом 16.10.2017. године тужиоци су тражили накнаду трошкова на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у укупном износу од 80.000,00 динара. Поднеском од 02.07.2018. године тужиоци су преиначила тужбу и предметну накнаду затражили у укупном износу од 118.888,79 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побитаног дела правноснажне пресуде не прелази наведену прописану вредност у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења и преиначења тужбе, то ревизија није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**